

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Mgr. Ing. J. B.**, narozený XX. YY. ZZZZ
bytem O., P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

za účasti osoby zúčastněné na řízení:
Mgr. Bc. L. P.
bytem L., Č.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2016 č. j. MV-17016-5/KM-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

- 1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 4. 7. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2016, č. j. MV-17016-5/KM-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce ze dne 4. 4. 2016 a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 17. 3. 2016, č. j. KRPA-477708-14/ČJ-2015-0000KR (dále jen „povinný subjekt“), kterým byla podle ust. § 15 odst. 1 s odkazem na ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „informační zákon“), částečně odmítnuta jeho žádost ze dne 30. 11. 2015 o poskytnutí informací, a to v části dotazu uvedeného pod bodem 4) ve znění: „*zda byl plk. Mgr. Bc. L. P., tehdejší ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, přede dnem 1. 1. 1990 členem nebo kandidátem Komunistické strany Československa*“ (dále jen „KSČ“).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce v odvolání setrval na svém požadavku na poskytnutí požadované informace uvedené pod bodem 4) jeho žádosti. Žalovaný k námitce žalobce, že povinný subjekt požadovanou informací disponuje, neboť tatáž informace měla být již dříve poskytnuta jinému žadateli, uvedl, že povinný subjekt se v případě žádosti jiného žadatele o poskytnutí shodné informace vyjádřil k předmětné otázce sdělením ze dne 8. 8. 2013, č. j. KRPA-281000-2/ČJ-2013-0000KR tak, že informaci „*neeviduje*“. Byť taková odpověď mohla být ze strany povinného subjektu poněkud zavádějící, lze ji podle názoru žalovaného považovat toliko jako potvrzení skutečnosti, že povinný subjekt danou informací nedisponuje.
3. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí posuzoval, zda některý právní předpis ukládá povinnému subjektu povinnost, na jejímž základě by musel s informací disponovat a dospěl k závěru, že tomu tak není. Vyšel z ust. § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), podle kterého je povinný subjekt jakožto správce osobních údajů povinen shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze ke stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu, který vyplývá z ust. § 202 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), tj. ty, které souvisí s výkonem služby. Jedním z předpokladů pro výkon služby je u osob narozených před 1. 12. 1971 splnění podmínek uvedených v ust. § 3 zákona č. 279/1992 Sb., o některých dalších předpokladech pro výkon některých funkcí obsazovaných ustanovením nebo jmenováním příslušníků Policie České republiky a příslušníků Sboru nápravné výchovy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 279/1992 Sb.“), mezi něž patří mimo jiné i ta skutečnost, že občan v době od 25. 2. 1948 do 17. 11. 1989 nebyl ve funkci tajemníka KSČ od okresního nebo jemu na roven postaveného výboru výše, členem předsednictva těchto výborů, členem ústředního výboru KSČ, členem Byra pro řízení stranické práce v českých zemích nebo členem Výboru pro řízení stranické práce v českých zemích. Členství v KSČ tedy není překážkou pro výkon funkce policisty *ex lege* a jedná se tudíž o údaj, který nesouvisí s předpokladem pro výkon služby u povinného subjektu a ten tedy nemá povinnost takovou informací disponovat. Navíc se dotčená osoba na dotaz povinného subjektu vyjádřila v tom smyslu, že tuto informaci neposkytne. Vyhledávání informace pak nelze požadovat po povinném subjektu za situace, kdy jí disponovat nemusí a nedisponuje. Žalovaný nerozporuje, že

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rozvíjení úvah nad kvalifikačními a morálními předpoklady k výkonu veřejné funkce je legitimní součástí veřejného diskurzu na téma fungování orgánů veřejné moci, není však podstatná pro řešení věci, neboť povinný subjekt informací nedisponuje a právní předpisy mu tuto povinnost ani neukládají.

4. Žalovaný tak s ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že rozhodnutí povinného subjektu bylo vydáno v souladu se zákonem, proto akceptoval právní úvahu povinného subjektu a odvolání žalobce zamítl.

III. Žaloba

5. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce označil tvrzení žalovaného, že povinný subjekt požadovanou informací nedisponuje, za nepravdivé. Uvedl, že dotčená osoba (zde osoba zúčastněná na řízení) byla a je ředitelem povinného subjektu, tedy úřední, veřejně činnou osobou, která je placena z veřejných prostředků a měl by se tak na ní aplikovat závěr Ústavního soudu vyslovený v nálezu sp. zn. I. ÚS 517/10 ze dne 15. 11. 2010, ve kterém Ústavní soud připomněl svůj předchozí nálezu sp. zn. IV. ÚS 23/05 ze dne 17. 7. 2007. Ústavní soud vyslovil obecný právní názor, že profesionální sféra osob působících ve veřejném životě a informace o ní, tedy včetně údaje o profesní minulosti, náleží do sféry veřejné. Dále Ústavní soud uvedl, že profesionální sféra se netýká jen úzce formálního výčtu dosud zastávaných profesních funkcí, ale že ji naplňují zásadně veškeré aspekty osobnosti objektivně způsobitelné mít souvislost s výkonem dané funkce. Ústavní soud dále uvedl, že jde o legitimní otázku veřejného zájmu o těchto veřejných věcech veřejně diskutovat a kritizovat je, což zdůraznil již v nálezu sp. zn. I. ÚS 453/03 ze dne 11. 11. 2005. Žalobce uvedl, že mezi tyto informace, na jejichž poskytnutí má právo, nepochybně patří informace nejen o kvalifikaci, výši platu, ale i o morálních předpokladech k výkonu veřejné funkce. Požadovaná informace o členství nebo kandidátství v KSČ osoby zúčastněné na řízení – tj. osoby veřejně činné – se týká veřejné sféry, neboť může být otázkou veřejného zájmu, proto spadá pod ochranu čl. 17 odst. 1, 2, 3 a 5 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (základní právo na informace) a důsledně vzato i pod ochranu čl. 15 odst. 1 věty první Listiny základních práv a svobod a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ve smyslu ochrany svobody myšlení), k čemuž žalobce odkázal opakovaně na nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10 ze dne 15. 11. 2010. Odmítnutí poskytnutí požadované informace s odkazem na ust. § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů proto s odkazem na tento judikát Ústavního soudu není důvodné. Předmětnou informací pak povinný subjekt podle žalobce disponuje, což je dostatečně zřejmé z toho, že v roce 2013 takovou informaci poskytl již jinému žadateli o informace, a to ve věci vyřizované dne 8. 8. 2013 pod č. j. KRPA-281000-2/ČJ-2013-0000KR. Tím, že žalovaný požadovanou informaci neposkytl též žalobci, porušil princip rovnosti v právech vyplývající z čl. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i z ust. § 2 odst. 4 správního řádu.
7. Žalobce dále uvedl, že z hlediska povinnosti poskytnout požadovanou informaci není podstatné, zda povinný subjekt je povinen takovou informaci mít, nýbrž zda jí skutečně disponuje či nikoli. Pokud povinný subjekt požadovanou informací má, pak je povinen ji žalobci poskytnout, i kdyby povinnost disponovat touto informací neměl. K tomuto žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

136/2014 - 41. Žalobce pak znovu poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10 ze dne 15. 11. 2010 podle kterého „ze skutečnosti, že ty které orgány veřejné moci předmětným údajem momentálně fakticky - snad - nedisponují, však neplyne, že je tento stav do budoucna neměnný. Tedy, že jej nelze změnit např. vyžádáním si informací od dotyčných jednotlivců jako svých zaměstnanců za účelem dosažení nezbytného ústavně souladného stavu, tj. realizace ústavní povinnosti státu poskytovat informace dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy; bude ovšem namístě hledat v tomto směru i cesty jiné.“. Touto cestou pak podle žalobce může být například personální spis příslušníka SNB vedený před rokem 1990, ve kterém se údaje o členství v KSČ pečlivě zaznamenávaly.

8. Žalobce odmítl, že by svojí žádostí o informace sledoval zneužití práva (šikanózní výkon práva), jak ryze účelově tvrdí osoba zúčastněná na řízení. Naopak protiprávního jednání vůči žalobci se dopustila sama tato osoba, když při vyřizování jiné jeho žádosti o informace ze dne 2. 3. 2015 pod č. j. KRPA-83354/ČJ-2015-0014KR odmítla žalobci poskytnout informace, k jejichž poskytnutí byla podle informačního zákona povinna, a namísto toho opakovaně a bezdůvodně žalobce a jeho zástupce urážela nepodloženými slovními útoky, pod které se vlastnoručně podepisovala a které měly žalobce od dalšího vyžadování informací odradit. Dne 16. 3. 2016 podal žalobce v této věci podnět veřejnému ochránci práv, u kterého je šetřen pod sp. zn. 1799/2016/VOP/MK.
9. Žalobce dále odkázal na čl. 17 Listiny základních práv a svobod, čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a uvedl, že právo na přístup k informacím zde není vymezeno pozitivně (tam, kde to zákon dovoluje), nýbrž negativně (neuplatní se jenom tam, kde to z nezbytných důvodů zákon omezuje). Omezit právo na informace lze přitom za současného splnění dvou podmínek: je-li tak stanoveno zákonem (podmínka formální) a jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti (podmínka materiální). Podle žalobce je pak zřejmé, že nebyla splněna ani jedna tato podmínka a rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace je proto rozhodnutí nezákonné.
10. Žalobce závěrem navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal jednak na listinné materiály žalovaného a povinného subjektu, jednak na odůvodnění předmětných rozhodnutí, v nichž je podrobně popsán průběh vyřizování žádosti o informace podané žalobcem. Povinný subjekt se obsírně zabíral aspekty požadovaného údaje a dospěl k závěru, že je třeba žádost v uvedené části odmítnout, neboť požadovanou informaci nedisponuje, nemá povinnost s ní na základě právních předpisů disponovat a osoba zúčastněná na řízení se k otázce poskytnutí takové informace žalobci vyslovila negativně. S tímto závěrem se v rámci odvolacího řízení ztotožnil i žalovaný.
12. K námitce žalobce o nepravdivosti tvrzení povinného subjektu, že povinný subjekt informací o členství osoby zúčastněné na řízení v KSČ nedisponuje, neboť již v roce 2013 takovou informaci poskytl jinému žadateli o informace, žalovaný uvedl, že v té věci žádost žadatele Mgr. M. Š., na kterou žalobce odkazuje, v bodě 3) zněla „zda byl (pozn. osoba zúčastněná na řízení) přede dnem 1. 1. 1990 členem nebo kandidátem Komunistické strany

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Československa“. Vyřízení žádosti, kterým tato informace údajně měla být dle tvrzení žalobce poskytnuta, znělo „K dotazu uvedenému shora ad 3): Neeviduje se.“. Žalobcem uváděný příklad z roku 2013 tedy nelze považovat za důkaz existence informace u povinného subjektu.

13. Ohledně právní povinnosti žalobcem požadovanou informaci mít, žalovaný konstatoval, že k osobě zúčastněné na řízení vede povinný subjekt osobní spis, v němž se nacházejí osobní údaje, které souvisejí s předpoklady pro výkon služby a s výkonem služby a na základě ust. § 202 zákona o služebním poměru, též dokumenty o průběhu služebního poměru příslušníka. Ty tvoří zejména doklady o způsobilosti příslušníka vykonávat službu, rozhodnutí ve věcech služebního poměru a služební hodnocení. Jedním z předpokladů pro výkon služby je u osob narozených přede dnem 1. 12. 1971 splnění podmínek uvedených v ust. § 3 zákona č. 279/1992 Sb. Mezi tyto předpoklady patří mimo jiné i ta skutečnost, že občan v době od 25. 2. 1948 do 17. 11. 1989 nebyl ve funkci tajemníka KSČ od okresního nebo jemu na roveň postaveného výboru výše, členem předsednictva těchto výborů, členem ústředního výboru KSČ, členem Byra pro řízení stranické práce v českých zemích nebo členem Výboru pro řízení stranické práce v českých zemích. Překážkou pro výkon funkce policisty *ex lege* tedy není pouhé členství v KSČ, jedná se proto o údaj, který nesouvisí s předpoklady pro výkon služby. Podle ust. § 5 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů, je povinný subjekt, jakožto správce osobních údajů, povinen shromažďovat údaje pouze ke stanovenému účelu, který vyplývá z ust. § 202 zákona o služebním poměru, tj. ty, které souvisí s výkonem funkce. Členství v KSČ, s výjimkou výkonu výše vyjmenovaných funkcí s výkonem služby u povinného subjektu nijak blíže nesouvisí, a povinný subjekt tudíž nemá povinnost takovou informaci disponovat.
14. S ohledem na výše uvedené tak nelze vyhledání informace po povinném subjektu požadovat, když ten nedisponuje žádnými právními nástroji, jak informaci získat a osoba zúčastněná na řízení tuto informaci žalobci poskytnout odmítla. Účelem informačního práva je poskytovat informace, kterými veřejná správa disponuje nebo by měla disponovat, nikoliv na přání žadatele zjišťovat informace, které orgán veřejné moci k ničemu nepotřebuje a po jejichž poskytnutí by je navíc musel v souladu s právními předpisy zničit.
15. Ohledně dalšího obsáhlého textu žalobního návrhu žalovaný uvedl, že nijak nekoresponduje s důvody částečného odmítnutí žalobcovy žádosti o informace a žalovaný tak nepovažoval za nutné na něj obsáhle reagovat. Žalobce navíc při hojné citaci z rozhodovací činnosti soudů nebere v potaz odlišnost nároků, které na funkci v bezpečnostním sboru a na výkon funkce soudce kladou příslušné právní předpisy [ust. § 13 odst. 1 zákona o služebním poměru a ust. § 60 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“)] v oblasti morálních kvalit.
16. Žalovaný závěrem zdůraznil, že nejde v daném případě o to, zda povinný subjekt informaci, kterou má k dispozici, poskytne, či nikoliv. V daném případě jde o to, že uvedenou informaci povinný subjekt nedisponuje a za současného právního stavu ani není povinen disponovat. Povinný subjekt naopak disponuje vyjádřením subjektu, jehož se týká požadovaná informace jako osoby dotčené dle ust. § 4 odst. 4 správního řádu, že požadovanou informaci povinnému subjektu s ohledem na ust. § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů neposkytne.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

17. Žalovaný proto navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

18. Podáním ze dne 12. 10. 2016 sdělila osoba zúčastněná na řízení, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu ust. § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odcitovala svůj nesouhlas s poskytnutím požadované informace z postavení dotčené osoby ve smyslu ust. § 4 odst. 4 správního řádu zaslané povinnému subjektu v rámci předcházejícího správního řízení, a uvedla své vyjádření k žalobě.
19. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že nesouhlasí s poskytnutím informací o její osobě, neboť se jedná o výraz zneužití práva, jelikož žádost žalobce o poskytnutí informací nebyla podána pro uspokojení potřeby po informacích, nýbrž se v tomto případě stala zástupným prostředkem šikany k „potrestání“ povinného subjektu za údajně nesprávný úřední postup povinného subjektu, respektive osoby, která je subjektem uvedené žádosti o informace v jiných řízeních. K pojmu zneužití práva osoba zúčastněná na řízení odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu a obsáhle z ní citovala (konkrétně rozsudek NSS č. j. 1 Afs 107/2004 - 48 ze dne 10. 11. 2005, rozsudek NSS č. j. 1 As 70/2008 - 74 ze dne 27. 5. 2010, rozsudek NSS č. j. 1 As 27/2011 - 81 ze dne 4. 5. 2011, rozsudek NSS č. j. 5 As 112/2011 - 55 ze dne 30. 5. 2012 a rozsudek NSS č. j. 8 As 55/2012 - 62 ze dne 22. 10. 2014).
20. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce uplatňuje své žádosti poptávající citlivé informace úmyslně s vědomím toho, že jeho žádosti nenaplňují smysl a účel informačního zákona, ale slouží jako prostředek odvety či msty, tedy cíle, který právo neprobuje. Ve vztahu k poskytování informací podle informačního zákona není sice důvod odmítnutí poskytnutí informace z důvodu zneužití práva explicitně vyjádřen, avšak to neznamená, že by tento princip prostupující celým právním řádem nemohl být v určitých případech uplatněn i v oblasti práva na informace. V případě práva na informace je možné za zneužití práva považovat takové jednání, jehož cílem není kontrola veřejné moci co do výkonu jí svěřených pravomocí nebo nakládání s veřejnými prostředky, ale jiný cíl, např. snaha ovlivnit osobu rozhodující v jiné věci žadatele, či snaha z osobní msty se snažit osobu difamovat či ji šikanovat, zastrášovat či se mstít, jež je v rozporu s hodnotami právního řádu České republiky či směřuje proti racionálnímu uspořádání vztahů ve společnosti. V daném případě tak jde podle osoby zúčastněné na řízení o evidentní snahu žalobce mstít se za jeho údajné nesprávně vyřízené žádosti či stížnosti.
21. Ohledně informace požadované pod bodem 4) žádosti, tedy zda byla osoba zúčastněná na řízení přede dnem 1. 1. 1990 členem nebo kandidátem KSČ, konstatovala osoba zúčastněná na řízení, že uvedená informace jednak splňuje znaky informace uvedené v ust. § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů, tedy je údajem citlivým, který je vyloučen z působnosti informačního zákona, zároveň však povinný subjekt takovou informací nedisponuje, když žádný obecně závazný právní předpis mu neukládá povinnost takovou informaci shromažďovat a zpracovávat, přičemž povinný subjekt naopak disponuje vyjádřením osoby zúčastněné na řízení, že tuto informaci povinnému subjektu neposkytne, neboť k poskytnutí takové informace nemá zákonem stanovený důvod. Povinnému subjektu tedy nezbylo nic jiného, než poskytnutí požadované informace odmítnout s odkazem na ust. § 2 odst. 4 informačního zákona, kdy osoba zúčastněná na řízení se s argumenty uvedenými v napadeném rozhodnutí zcela ztotožňuje.

22. K žalobní námitce žalobce, že v daném případě jde o osobu veřejně činnou, a proto informace o jejím veřejném životě nelze zaměňovat s informacemi o jejím soukromí, uvedla osoba zúčastněná na řízení, že rovněž osoba veřejně činná má právo na ochranu soukromí v intencích chráněných ústavním právem a příslušnými zákony. Žalobcem citovaný náleze Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 23/05 ze dne 17. 7. 2007 je v daném kontextu nepřipadný, neboť předmětem nálezu bylo naopak šíření informací prostřednictvím médií a jejich hranice, z nálezu nikterak nevyplývá, že každý má právo na všechny informace. Pokud se žalobce domnívá, že v případě veřejně činné osoby lze veřejně diskutovat jakoukoli informaci o této osobě, byť i hrubě difamující, s tím, že kritika a diskuze je v takovém případě legitimní a neomezená, pak je jeho výklad zavádějící a není v souladu s uvedenými právními předpisy a základními právními principy. Odkaz žalobce na náleze Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10 ze dne 15. 11. 2010 shledává osoba zúčastněná na řízení též nedůvodným, neboť v daném případě sice šlo o právo na informaci o členství soudců v KSČ, nicméně Ústavní soud zdůraznil, že předmětný údaj je rovněž údajem soukromého charakteru, z čehož plyne ústavní aspekt předmětného údaje ve smyslu základního práva subjektu údajů na ochranu soukromí. Ústavní soud dále uvedl, že pokud by předmětný údaj náležel též do sféry veřejné, „*nastala by kolize základních práv, kterou by pak bylo nutné dále řešit, a to poměřováním kolize stojícího základního práva na informace a základního práva na ochranu soukromí*“, když zdůraznil, že „*nikoli však každé omezení základního práva jednotlivce na informace je protiústavní*“. Ohledně žalobcem citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 453/03 ze dne 11. 11. 2005 konstatovala osoba zúčastněná na řízení, že jeho předmětem byla opět odlišná právní situace, a to naopak uveřejnění difamační informace ze strany novináře v časopise, když rozsudkem Nejvyššího soudu o zamítnutí žaloby na ochranu osobnosti, který byl tímto nálezem zrušen, byla porušena základní práva stěžovatele na zachování jeho osobní cti a dobré pověsti. Nicméně v daném případě nejde o to, zda povinný subjekt informaci, kterou má k dispozici, poskytne či nikoli, nýbrž o to, že uvedenou informaci povinný subjekt vůbec nedisponuje a ani není povinen disponovat. K námitce žalobce ohledně argumentace Ústavního soudu, že tento stav není do budoucna neměnný a lze si tudíž vyžádat informaci od dotyčných jednotlivců, uvedla osoba zúčastněná na řízení, že povinný subjekt i tuto povinnost splnil, neboť ji v rámci řízení o poskytnutí informací jakožto osobu dotčenou oslovil, avšak osoba zúčastněná mu požadovanou informaci neposkytla.
23. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhla, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

VI. Obsah správního spisu

24. Ze žalovaným předloženého správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal dne 30. 11. 2015 žádost o poskytnutí informací podle ust. § 13 informačního zákona, vztahujících se k osobě tehdejšího ředitele povinného subjektu, jejíž součástí byla mj. otázka 4) ve znění: „*zda byl přede dnem 1. 1. 1990 členem nebo kandidátem KSČ*“. Dne 11. 12. 2015 povinný subjekt prodloužil lhůtu k poskytnutí informací o 10 dnů, neboť bylo nezbytné vyhledání a sběr požadovaných informací v jiných úřadovnách, které byly oddělené od úřadovny vyřizující žádost. Téhož dne zaslal povinný subjekt osobě zúčastněné na řízení žádost o vyjádření souhlasu či nesouhlasu s poskytnutím osobních údajů k žádosti o poskytnutí informací dle informačního zákona ze dne 30. 11. 2015. Dne 18. 12. 2015 obdržel povinný subjekt stanovisko osoby zúčastněné na řízení, že nesouhlasí s poskytnutím informace

ohledně otázky 4) žádosti, neboť se jedná o citlivý údaj ve smyslu ust. § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů.

25. Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 21. 12. 2015, č. j. KRPA-477708-5/ČJ-2015-0000OP, byla žádost žalobce o informace v několika bodech částečně odmítnuta, a to právě i v bodě 4) žádosti, a to z důvodu, že požadovaná informace jednak splňuje znaky informace uvedené pod ust. § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů, tedy je údajem citlivým, zároveň však povinný subjekt takovou informací nedisponuje, když žádný obecně závazný právní předpis mu neukládá povinnost takovou informaci shromažďovat a zpracovávat, přičemž povinný subjekt disponuje naopak vyjádřením subjektu, jehož se požadovaná informace (jakožto osoby dotčené ve smyslu ust. § 4 odst. 4 správního řádu) týká, že tuto informaci povinnému subjektu právě s ohledem na uvedené ustanovení neposkytne, neboť k tomu nemá zákonem stanovený důvod. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 29. 12. 2015. Proti rozhodnutí povinného subjektu podal žalobce dne 13. 1. 2016 odvolání. Odvolání bylo povinným subjektem odesláno žalovanému dne 29. 1. 2016 spolu s předkládací zprávou ze dne 27. 1. 2016. Přílohou předkládací zprávy k odvolání byla mj. žádost Mgr. M. Š. ze dne 25. 7. 2013, jež v bodě 3) zněla: „*zda byl (pozn. osoba zúčastněná na řízení) přede dnem 1. 1. 1990 členem nebo kandidátem Komunistické strany Československa*“, jakož i vyřízení této žádosti ze strany povinného subjektu, a to rozhodnutím ze dne 8. 8. 2013, č. j. KRPA-281000-2/ČJ-2013-0000KR, které ohledně požadované informace pod bodem 3) znělo: „*K dotazu uvedenému shora ad 3): Neeviduje se.*“.
26. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalovaný podanému odvolání ze dne 13. 1. 2016 vyhověl rozhodnutím ze dne 16. 2. 2016, č. j. MV-17016-2/KM-2016, rozhodnutí povinného subjektu ze dne 21. 12. 2015 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Rozhodnutím povinného subjektu (v pořadí druhým) ze dne 17. 3. 2016, č. j. KRPA-477708-14/ČJ-2015-0000OP, poté byla žádost žalobce o informace podle ust. § 15 odst. 1 informačního zákona částečně odmítnuta, nyní již pouze pod bodem 4) s odkazem na ust. § 2 odst. 4 informačního zákona (s odůvodněním jak shora rozvedeno pod bodem II. rozsudku). Rozhodnutí (v pořadí druhé) bylo žalobci doručeno dne 21. 3. 2016. Proti tomuto rozhodnutí povinného subjektu podal žalobce opět odvolání ze dne 4. 4. 2016. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 4. 2016, č. j. MV-17016-5/KM-2016, podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce (v pořadí druhé) odmítl a (v pořadí druhé) rozhodnutí povinného subjektu potvrdil.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Přitom vycházel podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Rozhodl přitom bez jednání za podmínek daných ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
28. V posuzované věci vyšel městský soud z následující právní úpravy:

29. Podle ust. § 2 odst. 1 informačního zákona povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.
30. Podle ust. § 2 odst. 4 informačního zákona povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
31. Podle ust. § 3 odst. 3 informačního zákona informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.
32. Podle ust. § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů se rozumí *osobním údajem* jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů a *citlivým údajem* osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a genetický údaj subjektu údajů či biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů.
33. Podle ust. § 5 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů je povinný subjekt jakožto správce osobních údajů povinen shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze ke stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanového účelu.
34. Podle ust. § 202 odst. 1 věty první zákona o služebním poměru bezpečnostní sbor zpracovává osobní údaje příslušníka, které jej identifikují, údaje o jeho způsobilosti k výkonu služby, dosaženém vzdělání, osobním stavu a bezúhonnosti, jež jsou potřebné pro rozhodování ve věcech služebního poměru, zabezpečení řádného výkonu služby, uplatnění práv a povinností příslušníka ve služebním poměru. Podle odst. 2 citovaného ustanovení osobní údaje příslušníka a doklady nebo jejich ověřené kopie, které je osvědčují, vede bezpečnostní sbor v osobním spisu příslušníka. Dále v něm vede dokumentaci o průběhu služebního poměru příslušníka. Tu tvoří zejména doklady o způsobilosti příslušníka vykonávat službu, rozhodnutí ve věcech služebního poměru a služební hodnocení. Odstavec 7 citovaného ustanovení toliko stanoví, že ochranu osobních údajů v osobním spisu upravuje zvláštní právní předpis (s odkazem na zákon o ochraně osobních údajů v poznámce).
35. Podle ust. § 3 zákona č. 279/1992 Sb. předpokladem pro výkon funkcí v Policii ČR je, že občan v období od 25. 2. 1948 do 17. 11. 1989 nebyl příslušníkem Sboru národní bezpečnosti (dále jen „SNB“) zařazeným ve složce Státní bezpečnosti (dále jen „StB“) na úseku s kontrarozvědným zaměřením; příslušníkem SNB zařazeným ve funkci náčelníka oddělení a vyšší v StB; evidovaný v materiálech StB jako rezident, agent, držitel propůjčeného bytu, držitel konspiračního bytu, informátor nebo ideový spolupracovník StB; ve funkci tajemníka KSČ od okresního nebo jemu na roveň postaveného výboru výše, členem předsednictva těchto výborů, členem ústředního výboru KSČ, členem Byra pro řízení stranické práce v českých zemích nebo členem Výboru pro řízení stranické práce v českých zemích, s výjimkou těch, kteří tyto funkce zastávali pouze v období od 1. 1. 1968 do 1. 5. 1969; v SNB ve funkci tajemníka hlavního výboru KSČ, členem hlavního výboru KSČ nebo členem celostátního výboru KSČ; pracovníkem aparátu orgánů uvedených v ustanoveních písmen e) a f) na úseku politického řízení SNB; příslušníkem SNB zařazeným na správě pro politickovýchovnou, vzdělávací, kulturní a propagační činnost federálního

ministerstva vnitra nebo ministerstva, který přímo vykonával politickovýchovnou činnost; příslušníkem SNB zařazeným ve funkci zástupce náčelníka (velitele) pro politickovýchovnou práci; příslušníkem Lidových milicí; členem akčního výboru Národní fronty po 25. 2. 1948, prověřkových komisí po 25. 2. 1948 nebo prověřkových normalizačních komisí po 21. 8. 1968; studentem na Vysoké škole Felixe Edmundoviče Dzeržinského při Radě ministrů Svazu sovětských socialistických republik pro příslušníky StB, Vysoké škole ministerstva vnitra Svazu sovětských socialistických republik pro příslušníky Veřejné bezpečnosti, Vyšší politické škole ministerstva vnitra Svazu sovětských socialistických republik a na jiných školách bezpečnostního charakteru ve Svazu sovětských socialistických republik nebo vědeckým aspirantem anebo účastníkem kursů delších než 3 měsíce na těchto školách; nebyl ve funkci zástupce náčelníka správy nebo útvaru Sboru nápravné výchovy České republiky pro politickovýchovnou práci; nebyl ve funkci náčelníka odboru nebo oddělení nebo vedoucím skupiny vnitřní ochrany Sboru nápravné výchovy České republiky.

36. Podle ust. § 15 odst. 1 informačního zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
37. Podle ust. § 16 odst. 4 informačního zákona při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
38. Městský soud uvažil o věci následovně.
39. Podstatu sporu lze shrnout poměrně jednoduše - povinný subjekt ve smyslu ust. 2 odst. 1 informačního zákona odmítl poskytnout žalobci informaci, „*zda byl* (pozn. osoba zúčastněná na řízení) *přede dnem 1. 1. 1990 členem nebo kandidátem KSČ*“ s odkazem na ust. § 2 odst. 4 informačního zákona s odůvodněním, že tuto informaci nemá, a proto ji ani nemůže žalobci poskytnout. Žalobce je naproti tomu přesvědčen o opaku, tedy že povinný subjekt jím požadovanou informaci disponuje a požaduje tak, aby městský soud nařídil žalovanému požadovanou informaci poskytnout (resp. z žaloby vyplývá toliko požadavek žalobce na zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení). Napadené rozhodnutí žalovaného pak shledává žalobce nezákonným jednak z důvodu nesprávného tvrzení žalovaného, že povinný subjekt požadovanou informaci nedisponuje, jednak z důvodu, že povinný subjekt je ze zákona povinen požadovanou informaci mít.
40. Pouhé přesvědčení žalobce o tom, že povinný subjekt má požadované informace k dispozici, k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí nepostačuje. Žalovaný výslovně uvedl, že předmětnou informaci nedisponuje a toto jeho tvrzení je přesvědčivé ze dvou důvodů.
41. Prvním důvodem je, že povinný subjekt obdobné žádosti jiného žadatele Mgr. M.Š., jakou podal žalobce a na kterou žalobce poukazuje (žalobcem uváděný příklad z roku 2013) nevyhověl, ze stejného důvodu, že požadovanou informaci nemá. Žalobcem uváděný příklad nelze považovat za důkaz o existenci informace u povinného subjektu, neboť i v tomto případě byla jinému žadateli sdělena informace obdobná, byť vyjádření „*neeviduje se*“ lze vnímat do určité míry jako zavádějící. Druhým důvodem, který městský soud na

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

tomto místě považuje za nutné zdůraznit je, že za stávající právní úpravy citované shora a nevyžadující, aby povinný subjekt takovou informaci opatřoval či shromažďoval, není dán žádný zákonný důvod zpochybňovat či vyvracet pravdivost argumentace povinného subjektu, že požadovanou informaci ve své dispozici skutečně nemá. Ostatně žalobce vychází toliko z hypotézy a neuvádí přesvědčivý poznatek o tom, že by povinný subjekt takovou informaci skutečně měl.

42. Skutečnost, že povinný subjekt požadovanou informací nedisponuje, je bez dalšího objektivním důvodem znemožňujícím vyhovění žádosti o poskytnutí takové informace. Stručně řečeno, pokud povinný subjekt požadovanou informaci nemá, nemůže ji logicky ani žadateli poskytnout. Jelikož v daném případě povinný subjekt požadovanou informaci nemá, žalovaný proto ani nemohl postupovat jinak, než žalobcovu žádost odmítnout, a to právě s odkazem na ust. § 2 odst. 4 informačního zákona, jenž takový postup předpokládá. Městský soud jen nepopírá, že v případě vyřízení žalobcem poukazované žádosti o informace z roku 2013 vyjádřením „neevduje se“, se jedná o postup povinného subjektu poněkud zavádějící, neboť povinný subjekt měl správně podle ust. § 15 odst. 1 informačního zákona žádost Mgr. M. Š. v části týkající se této informace odmítnout. U žalobce pak při neexistenci odmítavého rozhodnutí jako způsobu vyřízení žádosti žadatele Mgr. M. Š. o poskytnutí shodné informace z roku 2013 mohl vzniknout dojem, že jiná žádost byla kladně vyřízena, avšak toliko z formy sdělení, nikoliv z jeho obsahu ve výrazu „neevduje se“. Soudní praxe v zásadě vyžaduje vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle ust. § 15 odst. 1 informačního zákona i v případech, kdy podle názoru povinného subjektu je dána výlučka z informační povinnosti z tzv. faktického důvodu, tj. proto, že povinný subjekt požadovanou informaci vztahující se k jeho působnosti v konkrétním případě nemá a zároveň není povinen ji mít. Požadavek na vydávání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle ust. § 15 odst. 1 informačního zákona i v případech, kdy povinný subjekt dospěje k závěru, že je dána výlučka z informační povinnosti (s výjimkou odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu), vychází zcela jistě z nutnosti zajistit nápravu takových rozhodnutí opravnými prostředky, včetně soudní ochrany. Městskému soudu je z jeho činnosti známo, že praxe správních orgánů jakožto povinných subjektů žádosti o neexistující informace leckdy vyřizuje neformálním sdělením, že povinný subjekt požadovanou informaci nemá a zároveň není povinen ji mít, avšak tato sdělení, za předpokladu, že obsahují všechny náležitosti rozhodnutí, považují soudy, bez ohledu na jejich formu, za materiální rozhodnutí. Obecně je ale samozřejmě nutné trvat na požadavku u tohoto případu vydávat rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle ust. § 15 informačního zákona, aby pak například jako v daném případě nemohlo dojít k mylnému povědomí jiného žadatele o existenci informace a o jejím (ne)poskytnutí již v minulosti, jak očividně nastalo i v nyní projednávané věci. Nicméně nesprávnost postupu při vyřizování žádosti o informace jiného žadatele v roce 2013 nemůže nikterak zapříčinit nezákonnost nyní posuzovaného napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť ze správního spisu vyplývá, že povinný subjekt požadovanou informaci skutečně nemá k dispozici. Řízení o žádosti o informace z roku 2013 žadatele Mgr. M. Š. navíc není předmětem tohoto soudního přezkumu.
43. Městský soud rovněž považuje za potřebné zmínit závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 As 33/2011 - 83. Z ust. § 2 odst. 4 informačního zákona zde Nejvyšší správní soud dovodil, že *„žadatel o informaci již v okamžiku, kdy informaci žádá, musí žádat takovou informaci, která splňuje definiční znaky informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace, které je povinný subjekt zavázán*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

poskytnout, jsou tedy již existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu. Pokud by Nejvyšší správní soud připustil výklad stěžovatele, že povinný subjekt je zavázán na žádost reagovat podáním informací, které vzniknou až po doručení žádosti, pak by nastala situace, kdy by žadatel o informaci požadoval ve své žádosti poskytnutí budoucích informací, které v době, kdy povinnému subjektu doručil žádost, neexistovaly. Takovýto výklad by byl v rozporu s § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.“.

44. Ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona je tedy podle výkladu Nejvyššího správního soudu úzce spjato s definicí informace uvedené v ust. § 3 odst. 3 informačního zákona, tj. že jde o obsah již zaznamenaný na nějakém nosiči, z jehož výkladu plyne, že se nutně musí jednat o informaci reálně existující. Vymezení neexistující informace jako faktického důvodu odmítnutí žádosti odpovídá tomu, že povinnost poskytovat informace se netýká vytváření nových informací. Povinnost poskytovat informace míří v principu do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají (nebo podle názoru žadatele nastat měly či mohly).
45. Žalobce dál ve své žalobě mj. uvedl, že z hlediska povinnosti poskytnout požadovanou informaci není podstatné, zda povinný subjekt je povinen takovou informaci mít, nýbrž zda jí skutečně disponuje či nikoli. Pokud při vyřizování žádosti o poskytnutí informace podle informačního zákona povinný subjekt zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluky podle ust. § 7 až § 11 informačního zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014 - 41). V nyní posuzovaném případě žádný z účastníků nezjistil a ani ze správního spisu nevyplývá, že by povinný subjekt požadovanou informaci fakticky měl.
46. Žalobní námitka týkající se porušení principu rovnosti v právech vyplývající z čl. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i z ust. § 2 odst. 4 správního řádu, kterou podle žalobce povinný subjekt porušil tím, že jinému žadateli v roce 2013 informaci poskytl, zatímco žalobci v roce 2016 tato informace poskytnuta nebyla, je tedy nedůvodná.
47. Ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona je pak třeba vykládat podle účelu, jímž je bránit povinné subjekty před žádostmi o informace, jimiž povinný subjekt nedisponuje a není povinen jimi disponovat. Jde tedy o velmi významné ustanovení, které brání nepřiměřené zátěži povinných subjektů jakýmsi "úkolováním" ze strany žadatelů o informace. Odmítnout žádost o informace s tím, že by bylo nutné vytvořit nové informace, ovšem lze pouze v případě, že *povinný subjekt nemá zákonnou povinnost předmětnými informacemi disponovat* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67).
48. Povinnost povinného subjektu informaci mít může být výslovně stanovena určitým zákonem nebo může ze zákona vyplývat. Poněkud široký výklad povinností povinného subjektu "vyvinout snahu o získání požadovaných informací" zvolil Ústavní soud v případě informací o bývalém členství soudců v KSČ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/2010, na něž též žalobce obsáhle odkazuje), v běžných a pozdějších případech se však správní soudy kloní spíše k mírnějšímu pojetí povinnosti povinného subjektu určitou informaci mít, resp. získat ji (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 124/2016 - 42, nebo rozsudek Krajského

soudu v Brně ze dne 19. 12. 2014, č. j. 29 A 37/2013 - 71, zveřejněný ve Sb. NSS pod č. 3309/2015).

49. Předpoklady pro výkon funkce u Policie ČR, jež jsou podrobně rozepsány v ust. § 3 zákona č. 279/1992 Sb., nevylučují „pouhé“ členství příslušníka bezpečnostních sborů v KSČ, které tudíž nesouvisí s předpoklady pro výkon takové služby, jak vyložil též žalovaný. Podle ust. § 5 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů musí povinný subjekt jakožto správce osobních údajů shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze ke stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanového účelu, který v daném případě vyplývá z ust. § 202 zákona o služebním poměru, tj. stručně shrnuto ty, které souvisí s výkonem funkce. Členství v KSČ (s výjimkou výkonu vyjmenovaných funkcí v KSČ v ust. § 3 zákona č. 279/1992 Sb., jak shora citováno) však s výkonem služby u povinného subjektu nikterak nesouvisí, povinný subjekt tudíž nemá zákonnou povinnost takovou informaci opatřovat a shromažďovat.
50. Jelikož zákon nestanoví povinnému subjektu povinnost požadovanou informaci shromažďovat, je i z tohoto druhého důvodu přesvědčivé tvrzení žalovaného, že povinný subjekt požadovanou informaci nemá. Na případ žádosti žalobce nelze vztáhnout shora citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/2010, neboť v případě souzeném Ústavním soudem se sice též jedná o právo na informaci o členství v KSČ, nicméně pouze ohledně funkce soudců, kdy Ústavní soud navíc zdůraznil, že předmětný údaj (i když se nejedná podle výkladu Ústavního soudu o citlivý údaj ve smyslu ust. § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, nýbrž toliko o osobní údaj dle ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů) je rovněž údajem soukromého charakteru, z čehož plyne ústavní aspekt předmětného údaje ve smyslu základního práva subjektu údajů na ochranu soukromí. Ústavní soud dále uvedl, že pokud by údaj ohledně řadového členství v KSČ náležel též do sféry veřejné, nastala by zde kolize základních práv, kterou by pak bylo nutné dále řešit, a to poměřováním kolize stojícího základního práva na informace a základního práva na ochranu soukromí, dále pak zdůraznil, že každé omezení základního práva jednotlivce na informace ještě nelze pojímat jako protiústavní.
51. V tomto smyslu je městský soud nucen upozornit na odlišnost nároků, které na funkci v bezpečnostním sboru a na výkon funkce soudce kladou příslušné právní předpisy týkající se zákonných požadavků na výkon těchto funkcí, jak přiléhavě poukázal žalovaný. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o služebním poměru *může být do služebního poměru přijat státní občan, který o přijetí písemně požádá, je starší 18 let, bezúhonný, splňuje stupeň vzdělání stanovený pro služební místo, na které má být ustanoven, je zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilý k výkonu služby, je plně svéprávný, je oprávněný seznamovat se s utajovanými informacemi podle zvláštního právního předpisu, má-li být ustanoven na služební místo, pro které se tato způsobilost vyžaduje, není členem politické strany nebo politického hnutí, a jde-li o služební poměr příslušníka zpravodajské služby, ani odborové organizace, nevykonává živnostenskou nebo jinou výdělečnou činnost a není členem řídicích nebo kontrolních orgánů právnických osob, které vykonávají podnikatelskou činnost.* Podle ust. § 60 odst. 1 zákona o soudech a soudcích *může být soudcem ustanoven občan, který je plně svéprávný a bezúhonný, jestliže jeho zkušenosti a morální vlastnosti dávají záruku, že bude svou funkci řádně zastávat, v den ustanovení dosáhl věku nejméně 30 let a souhlasí se svým ustanovením za soudce a s přidělením k určitému soudu.* V oblasti morálních kvalit je tudíž třeba požadavky na výkon funkce soudce (v užším prostředí justice) v komparaci s nároky na výkon funkce v bezpečnostním sboru podle citovaných ustanovení pokládat za poněkud odlišné

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

prostředí, a to co se týče právě odlišnosti požadavků na morální „kvality“ pro výkon těchto funkcí. Zákon o soudech a soudcích totiž požaduje vysoké morální vlastnosti soudců výslovně (zcela zřejmě i z důvodu záruky soudcovské nezávislosti), zatímco zákon o služebním poměru či zákon č. 279/1992 Sb. nárokuje kvalitu služebních funkcionářů v komparaci s jejich postavením a úkoly ve státní správě.

52. Žalobní námitka týkající se porušení právní povinnosti povinného subjektu shromažďovat žalobcem požadovanou informaci je tudíž také nedůvodná, neboť členství v KSČ (s výjimkou výkonu vyjmenovaných funkcí v KSČ v ust. § 3 zákona č. 279/1992 Sb., jak shora citováno) s výkonem služby u povinného subjektu nijak blíže nesouvisí, a povinný subjekt tudíž nemá povinnost takovou informaci shromažďovat.
53. Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/2010, na okraj uvedl: *„Ze skutečnosti, že ty které orgány veřejné moci předmětným údaje momentálně fakticky - snad - nedisponují, však neplyne, že je tento stav do budoucna neměnný. Tedy, že jej nelze změnit např. vyžádáním si informací od dotyčných jednotlivců jako svých zaměstnanců za účelem dosažení nezbytného ústavně souladného stavu, tj. realizace ústavní povinnosti státu poskytovat informace dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy; bude ovšem namístě hledat v tomto směru i cesty jiné.“*, jak ostatně cituje sám žalobce. Ze správního spisu však bylo zjištěno, že povinný subjekt se osoby zúčastněné na řízení v průběhu správního řízení dotázal, zda souhlasí s poskytnutím osobních údajů (mj. zahrnujících i požadovanou informaci) o její osobě či nikoli. Osoba zúčastněná na řízení odmítla požadované informace žadateli poskytnout [mj. též informaci týkající se otázky 4) žádosti], neboť se podle jejího názoru jedná o citlivý údaj ve smyslu ust. § 4 písm. a) a b) zákona o ochraně osobních údajů. Osoba zúčastněná na řízení navíc uvedla, že informaci odpovídající na otázku 4) žádosti neposkytne ani povinnému subjektu (natož pak žalobci), neboť jí žádný obecně závazný právní předpis neukládá povinnost takovou informaci poskytnout. Městský soud je tedy s ohledem na zaslanou žádost o vyjádření souhlasu či nesouhlasu s poskytnutím osobních údajů osobě zúčastněné na řízení toho názoru, že povinný subjekt splnil též požadavek Ústavního soudu na pokus o vyžádání si informace od dotyčné osoby. Nález Ústavního soudu však již dále neřeší situaci, kdy dotčená osoba informaci povinnému subjektu nesdělí, když navíc ani neexistuje zákonný požadavek, který povinnému subjektu ukládá povinnost tuto informaci shromažďovat, jak již bylo městským soudem rozebráno v odůvodnění výše. Vytýkaný dovětek žalobce ohledně nedostatku proaktivního přístupu povinného subjektu při obstarávání požadované informace tudíž městský soud neshledává též jako důvodný.

VIII. Závěr

54. Z výše uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
55. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, když její žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení

příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

56. Soud současně rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť zde nejsou takové náklady, jež by jí podle ust. § 60 odst. 5 věta první s. ř. s. vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou by této osobě soud ukládal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu